

Sygn. akt II Ka 162/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2017 r.

sprawy **M. C.**

obwinionego z art. 107 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 4 listopada 2016 r. sygn. akt II W 1007/15

wyrok zmienia w ten sposób, że zasądzoną w pkt 2 od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. S. kwotę zwrotu kosztów zastępstwa procesowego obniża do kwoty 288,00 złotych; w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od obwinionego M. C. 30 złoty opłaty za II instancję oraz obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 50 złotych; zasądza od M. C. na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. S. 420 złotych tytułem zwrotu poniesionych przez niego w postępowaniu odwoławczym kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt II Ka 162/17

UZASADNIENIE

M. C. został obwiniony o to, że:

w okresie od dnia 4 marca 2015 roku do dnia 15 lipca 2015 roku w G. woj. (...) na ul. (...) w celu złośliwego dokuczenia S. S. wielokrotnie parkował swoje samochody marki M. nr rej. (...) i nr rej. (...) we wspólnym przejściu, czym uniemożliwiał mu przejście przez furtkę na posesję,

tj. o wykroczenie z art. 107 kw.

Sąd Rejonowy w Garwolinie wyrokiem z dnia 04 listopada 2016r.:

I. obwinionego M. C. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za ten czyn na podstawie art. 107 kw w zw. z art. 24 § 3 kw wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 300 złotych;

II. zasądził od obwinionego na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. S. kwotę 531,36 złotych tytułem kosztów reprezentowania go przez pełnomocnika;

III. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 złotych tytułem kosztów postępowania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obwiniony. Skarżący zaskarżając wyrok w całości, zarzucił mu:

- błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności bezpodstawne oparcie ustaleń faktycznych w sprawie jedynie w oparciu o zeznania świadka S. S. przy jednoczesnym nie obdarzeniu wiarą wyjaśnień obwinionego w zakresie w jakim zaprzecza on, aby działał złośliwie i celowo;
- nie przeprowadzenie żadnego postępowania dowodowego (zeznań świadków) na okoliczność, iż obwiniony M. C. działał złośliwie zgodnie z art. 107 kw w okresie od dnia 04 marca 2015r. do 15 lipca 2015r.;
- ustalenie stanu faktycznego poprzez błędne przyjęcie, iż M. C. wielokrotnie parkował swoje samochody w ten sposób, iż uniemożliwiał S. S. przejście we wspólnym przejściu;
- naruszenie art. 107 kw poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w sprawie, a mianowicie nieuzasadnione przyjęcie w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, iż działanie obwinionego miało znamiona wykroczenia tam opisanego;
- naruszenie art. 119 kpw w zw. z art. 627 kpk poprzez obciążenie obwinionego nieuzasadnionymi i w żaden sposób nie znajdującymi podstawy w w/w przepisach kwotą 531,60 złotych tytułem kosztów reprezentowania S. S. przez pełnomocnika.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od zarzucanego mu czynu, ewentualnie wniósł o skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego w zasadniczej części jest niezasadna, a na uwzględnienie zasługuje jedynie zarzut odnoszący się do wysokości wydatków zasądzonych na rzecz oskarżyciela posiłkowego.

Po przeprowadzonej kontroli zaskarżonego orzeczenia Sąd Okręgowy w Siedlcach uznał, że Sąd I instancji trafnie ustalił stan faktyczny w sprawie, dokonał jego prawidłowej oceny pod względem prawnym, a zebrane dowody ocenił w sposób wnikliwy.

Sąd Rejonowy w Garwolinie wykazał przy tym, czym kierował się dokonując takiej, a nie innej oceny wiarygodności dowodów, a przyjęte przez siebie stanowisko, uzasadnił w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami. Uzasadnienie wyroku nie zawiera żadnych luk, czy też nieprawidłowości. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 9.11.1990r., WRN 149/90 – OSNKW 1991 z. 7-9, poz. 41) przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk m. in. wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, nadto stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Podzielając w pełni ocenę wiarygodności dowodów dokonaną przez Sąd I instancji, nie ma już potrzeby przeprowadzania ich ponownej szczegółowej analizy. Odnosząc się zaś do zarzutów skarżącego, które sprowadzają się do podważania poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, wystarczy wskazać, że Sąd Rejonowy w Garwolinie dążąc do obiektywnego wyjaśnienia okoliczności przedmiotowej sprawy szczegółowo przeanalizował zarówno stanowisko obwinionego, który nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, jak i zeznania pokrzywdzonego S. S.. Z zeznań tego świadka, zilustrowanych dokumentacją fotograficzną i mapką geodezyjną, jednoznacznie wynika, iż obwiniony we wskazanym okresie parkował swoje samochody marki M. na posesji przy ul. (...) stanowiącej współwłasność stron w taki sposób, że uniemożliwiał S. S. i członkom jego rodziny przejście przez furtkę rozdzielającą ich posesje. Według pokrzywdzonego decyzja obwinionego o tym, iż nie będzie on korzystał

z przedmiotowego przejścia i dlatego swoimi samochodami blokował owo przejście, było niezgodne z zasadami sąsiedzkiego współżycia i nie uwzględniało stanowiska pokrzywdzonego w tym zakresie, tym bardziej, że przez wiele lat obie strony niniejszego postępowania zgodnie korzystały z tego przejścia. Sam obwiniony nie przyznając się do popełnienia zarzucanego mu czynu, odmówił składania wyjaśnień, tym samym nie możliwa była dogłębna analiza jego stanowiska, co podnosi w swojej pisemnej apelacji obwiniony, a co czyni jego zarzut w tym zakresie za chybiony. W ten sam sposób ocenić należy zasadność zarzutu dotyczącego nie przeprowadzenia przez Sąd I instancji postępowania dowodowego na okoliczność złośliwego działania obwinionego wobec pokrzywdzonego. Z protokołu rozprawy z dnia 04 listopada 2016r. wynika bowiem, iż obwiniony, prawidłowo wezwany na ten termin, nie stawiał się na nim, a tym samym nie zgłosił żadnych nowych wniosków dowodowych mających na celu wykazanie ewentualnych korzystnych dla niego okoliczności przedmiotowej sprawy. Sąd Rejonowy zasadnie uznał za wystarczający do ustalenia sprawstwa obwinionego w zakresie zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie czynu, dotychczas zebrany w sprawie materiał dowodowy, a skoro uprawnione do tego strony niniejszego postępowania nie żądały uzupełnienia postępowania dowodowego, Sąd z urzędu nie widział potrzeby przeprowadzania w tej sprawie nowych dowodów. Nie ulega też wątpliwości, iż charakter utrudnień na jakie został narażony pokrzywdzony zachowaniem obwinionego, jednoznacznie przemawia za dokuczliwym charakterem zachowania obwinionego względem S. S.. Chęć dokuczenia, czy też inaczej określając – „nieżyczliwość” jest właśnie pobudką zachowania sprawcy przedmiotowego czynu stypizowanego w art. 107 kw, a czego skutkiem ma być „dotknięcie” ofiary, wyprowadzenie jej z równowagi, czy spowodowanie jej zdenerwowania, czego obwiniony bezspornie dokonał swoim zachowaniem wobec pokrzywdzonego. Wprawdzie nie bez znaczenia pozostaje na gruncie niniejszej sprawy fakt, iż strony pozostają w konflikcie i według relacji stron nawzajem czynią sobie w tym zakresie różnego rodzaju nieprzyjemności, w tym także skutkujące kolejnymi postępowaniami cywilnymi, jak i karnymi. Okoliczność ta nie może jednak usprawiedliwiać zachowania obwinionego i wpływać na prawnokarną ocenę jego zachowania.

Reasumując, Sąd Okręgowy w Siedlcach uznał, że Sąd Rejonowy procedując w niniejszej sprawie nie dopuścił się zarzuconych mu uchybień, a postawione w apelacji zarzuty naruszenia przepisów postępowania (poza art. 119 kpw w zw. z art. 627 kpk, o czym mowa będzie w dalszej części uzasadnienia) oraz wynikającego z nich błędu w ustaleniach faktycznych, stanowią jedynie dowolną polemikę z ustaleniami Sądu I instancji.

Na podzielenie zasługuje zaś ostatni z zarzutów apelacji obwinionego dotyczący naruszenia przepisu art. 119 kpw w zw. z art. 627 kpk, bowiem Sąd Rejonowy orzekając od obwinionego na rzecz pokrzywdzonego o zwrocie kosztów reprezentowania go przez pełnomocnika w niewłaściwy sposób dokonał obliczenia tych kosztów. W przedmiotowej sprawie o kosztach reprezentowania pokrzywdzonego przez pełnomocnika orzeczonych od obwinionego należało posłużyć się treścią przepisu § 14 ust. 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (DZ. U. 2002.163.1348), zgodnie z którym stawka minimalna za obronę przed sądem rejonowym w postępowaniu w sprawach o wykroczenia wynosi 180 zł, a nie jak przyjął Sąd Rejonowy – 360 zł. Kwota ta została powiększona o trzykrotność 20 % w/w kwoty 180 złotych z tytułu rozprawy trwającej dłużej niż jeden dzień (§ 16 w/w Rozporządzenia), co dało kwotę 108 zł. Przyjęcie w tym zakresie przepisów w/w Rozporządzenia, a nie zmieniających go kolejnych rozporządzeń Ministra Sprawiedliwości dotyczących opłat za czynności adwokackie, tj. z 22 października 2015r (DZ. U. 2015.1801) i z 03 października 2016r. (DZ. U. 2016.1714), wynikało z daty wszczęcia postępowania w niniejszej sprawie. Dlatego Sąd Odwoławczy zaskarżony wyrok zmienił w ten tylko sposób, iż zasądzoną w pkt 2 od obwinionego na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. S. kwotę zwrotu kosztów zastępstwa procesowego obniżył do kwoty 288 złotych. W pozostałej części wyrok Sądu Rejonowego Garwolinie z dnia 04 listopada 2016r. w sprawie II W 1007/15 utrzymano w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze oparto na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 636 § 1 kpk. O zwrocie poniesionych przez oskarżyciela posiłkowego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym Sąd Odwoławczy orzekł na podstawie § 14 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (DZ. U. 2002.163.1348).

Z uwagi na powyższe, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł, jak w wyroku.